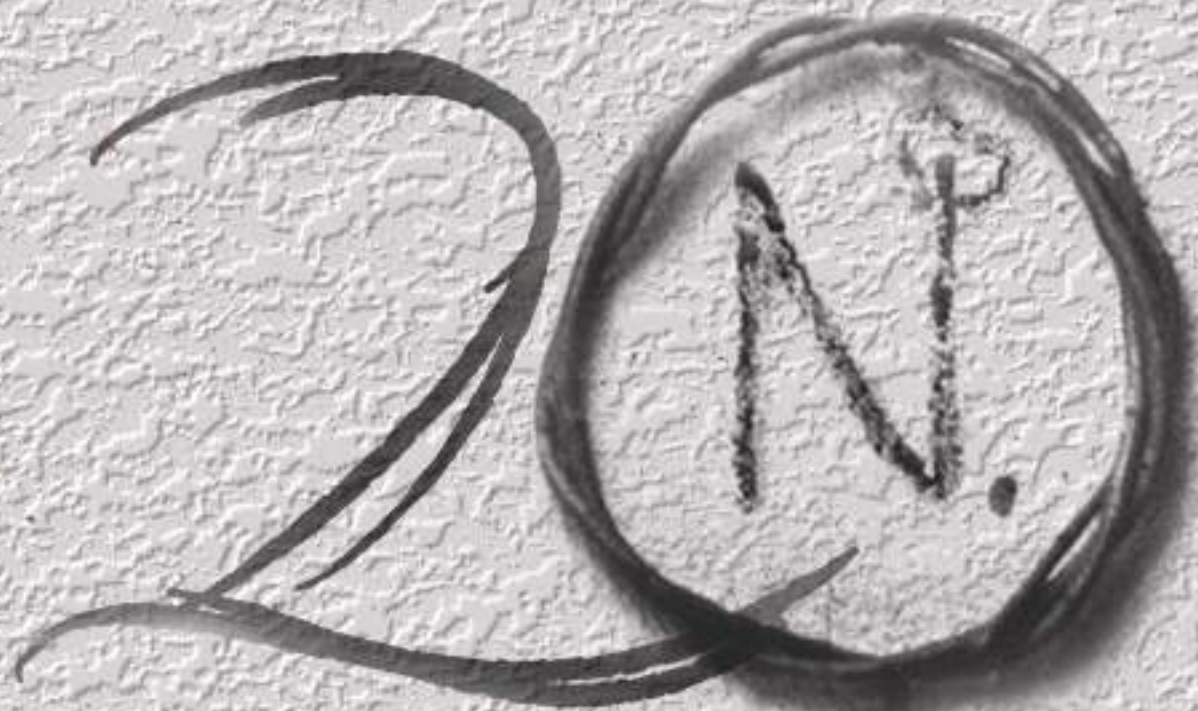

festivalul artelor
nichita la echinocțiu
ediția

2006 - 2025

- CONSILIUL JUDEȚEAN PRAHOVA •
- CENTRUL JUDEȚEAN DE CULTURĂ PRAHOVA „Acad. EUGEN SIMION” •
- CENTRUL DRAMATIC **MYTHOS** •

Luînd existența așa cum este, inevitabil, ajungi la niște mari revelații.
Totul e pe plătite.

În cazul unui poet genial de tipul lui Eminescu, care scrie memorabilul vers
„Nu credeam să-nvăț a muri vreodată”, lectorul inteligent care receptează
o astfel de poezie, cu un ochi rîde și cu un ochi plînge.

Iată de ce, ca să ajungi să scrii cel mai frumos vers din literatura română,
înseamnă un mare cumul de experiență tragică în spate.

E de natura evidentei! Acest lucru se poate întîmpla de la trauma cea mai
obișnuită, care este discretă, pînă la trauma spectaculară...

Nichita Stănescu - „O confesiune” (fragment, 1983)

Miracolul festivalurilor nichitiene

În toamna anului 1994, cînd se apropia împlinirea unui an de la moartea poetului Nichita Stănescu, undeva într-o încăpere din Palatul Culturii, împreună cu cîțiva prieteni – scriitorii Ion Stratan, Constantin Hârlav, Florin Dochia și Ioan Dan Nicolescu – ne-am propus să concepem o manifestare memorială, un fel de festival (nici noi nu prea știam ce-o să fie) care să-l amintească cuviincios pe marele poet. N-a fost deloc ușor să convingem organele de partid și de stat ale acelei epoci, pentru că gradul de politizare și ideologizare a societății românești era atît de ridicat încît cu greu putea pătrunde o asemenea idee în conceptul acela înghețat și rigid de cultură. Totuși, în acel marasm, s-a găsit un om din aparatul decizional al vremii care a susținut cu toate riscurile acest proiect. Era profesoara Gabriela Marinescu, șefa culturii județului Prahova care, împreună cu noi cinci, a purces la organizarea primei ediții a acestui festival, în decembrie 1984. O întregă tevatură a fost cu materialul tipărit care însoțea edițiile festivalului. De exemplu, ni s-a interzis, la primele ediții, să punem pe afișe sau pe alte materiale tipărite portretul lui Nichita. Abia au acceptat într-un final să punem, ca efigie a festivalului, un stejar stilizat, pe care mi l-a inspirat o poezie a lui Nichita Stănescu („Acasă”) descoperită de soția sa, Dora, printre manuscrise și care mi-a încredințat-o spre a o pune apoi, ori de cîte ori a fost posibil, lîngă această efigie. De ce? – s-ar întreba nedumerit un tînăr din zilele noastre. Pentru că atunci, în apoca aceea înghețată

și întunecată un singur portret trebuia să ne „lumineze”. Acela al „conducătorului iubit”, așa cum văzuse el prin China sau Coreea de Nord... În fine, aproape eroic, am realizat prima ediție în decembrie 1984, iar din acel moment am făcut aproape imposibilul pentru ca edițiile succesive ale aceluia festival să îmbrace orașul Ploiești în ținuta strălucitoare a poeziei nichitiene. Din păcate, grupul acela de cinci tineri intelectuali din care făceam parte s-a destrămat la începutul anilor '90, iar festivalul a încăput pe alte mîini, cu alte viziuni și interese, cu o altă alură... Misiunea noastră luase sfîrșit... Rămas singur, cu nostalgia festivalului „nostru”, am rememorat, pe scena Teatrului Equinox, viața și miraculoasa operă a lui Nichita Stănescu, an de an, la sfîrșitul lui martie, data nașterii sale, dar și cu pioșenie la fiecare înfrigorat 13 decembrie, atunci cînd, în 1983, „ființa cea de carne” a poetului ne-a părăsit... Spectacole, expoziții, cărți și alte tipărituri, conferințe, filme artistice și documentare, recitaluri muzicale, ateliere de creație – toate acestea au adus în sala și foyerul teatrului nostru mii de spectatori. Din această nostalgie care m-a încercat din ce în ce mai apăsător, am construit, alături de actorii mei, de artiști și intelectuali din imediata „apropiere” a teatrului nostru o primă ediție – ușor șovăitoare – a unui nou festival nichitian care aduna două lumi: cea a Teatrului Equinox și cea a nașterii și, deci, a vieții poetului. Am numit această nouă încercare memorială Festivalul artelor NICHITA LA ECHINOCTIU, festival care ține 11 zile și 11 seri

pînă noaptea tîrziu, începînd din ziua echinocțiului de primăvară (21 martie) pînă în seara zilei de naștere a poetului (31 martie). Încet-încet acest festival a devenit foarte important pentru generațiile de tineri care s-au întîlnit aici, la teatrul nostru, cu spiritul nichitian. O decizie administrativă de-a dreptul aberantă ne-a scos din sala în care teatrul nostru a funcționat timp de 33 de ani. Practic, ne-am „refugiat” într-un demisol al Palatului Culturii din Ploiești și astfel am continuat aventura artistică a Teatrului Equinox, devenit acum Centrul Dramatic Mythos, cît și cea a Festivalului artelor NICHITA LA ECHINOCTIU. Cincisprezece ediții! Am rezistat cincisprezece ediții, adică pînă în anul 2020, cînd omenirea a trebuit să-și oprească ceasurile pentru că de nicăieri un virus mortal ne-a închis pe toți în case și ne-a arătat cît de neputincioși putem fi în fața neprevăzutului. Am trecut și peste acest „moment funest” din istoria recentă a omenirii, iar festivalul și-a urmat destinul...

Festivalul artelor NICHITA LA ECHINOCTIU a continuat să fie un loc unde tinerii acestor noi generații să se întîlnească cu marea poezie a lui Nichita Stănescu, cu marea poezie a lumii, cu noile tendințe ale artelor contemporane, cît și cu ei înșiși în miraculosul act de receptare sau în cel de creație...

Iată că, de peste 40 de ani (41 mai precis, de la prima ediție din anul 1984 a șirului de festivaluri care l-au omagiat pe marele poet), am adus alături de mine și colaboratorii mei cîteva zeci de mii de oameni (artiști – actori, scriitori, artiști plastici, muzicieni, autori de filme artistice și documentare – din România și din străinătate, conferențieri, spectatori, oficiali, jurnaliști) în

aceste „cîmpii magnetice” nichitiene. Ne-am împărtășit cu toții din aerul proaspăt și tare al poeziei lui Nichita Stănescu și, cu îngăduința Domniei-sale, din marea creație artistică românească și universală, acestea fiind festivaluri deschise tuturor artelor.

În acest an Festivalul artelor NICHITA LA ECHINOCTIU împlinește 20 de ani...

...20 de ani care au trecut ca un vis...

...20 de ani care ne-au marcat pe noi toți cei care am construit acest fapt cultural și artistic, pe toți cei care, cu miile, ne-au călcat pragul (pragurile) și au pășit cu bucurie și pioșenie în această lume a reamintirii marelui poet.

Ce-o fi dincolo de acest hotar al timpului?

NICHITA STĂNESCU

scurtă schiță bio-bibliografică

- S-a născut la 31 martie 1933, în Ploiești.
- Urmează, între 1940-1944, cursurile primare, primele două clase la Ploiești, iar celelalte, la Bușteni și la Vălenii de Munte, unde familia se refugiase din cauza bombardamentelor.
- Între anii 1948 și 1952, urmează cursul superior la același liceu.
- Între 1952-1957, urmează Facultatea de Filologie (Limba și literatura română), la Universitatea din București.
- Debutează în ultimul an de facultate (1957), la revista „Tribuna” (Cluj, 17 martie).
- După absolvirea facultății, devine redactor la secția de poezie a „Gazetei literare”.
- Editorial, debutează în 1960, cu volumul **Sensul iubirii**.
- În 1964, îi apare al doilea volum de versuri, **O viziune a sentimentelor**.
- În martie 1965, când poetul împlinea 32 de ani, îi apare al treilea volum de versuri, **Dreptul la timp**.
- După publicarea volumului **11 elegii**, aparițiile editoriale se succed într-un ritm alert: **Roșu Vertical, Alfa, Oul și sfera**.
- În 1969 îi apar volumele **Necuvintele și Un pământ numit România**.
- În anul 1970 apare volumul **În dulcele stil clasic** și selecția de **Poezii** în colecția **Cele mai frumoase poezii**.
- În 1972 apare volumul de eseuri **Carte de recitare**, cît

și Belgradul în cinci prieteni și Măreția frigului - Romanul unui sentiment.

- În 1975, publică cea de a patra selecție de autor - cea mai amplă apărută în timpul vieții, intitulată **Starea poeziei**. Evenimentul cel mai important al anului rămâne atribuirea Premiului Internațional de Poezie „Gottfried von Herder”. Decernarea premiului a avut loc la Viena, în aula Academiei Austriece de Științe, în luna mai 1976.

- În 1978 și 1979, îi apar două volume masive de versuri: **Epica Magna** - pentru care Academia Română îi atribuie Premiul „Mihai Eminescu” cât și **Opere Imperfecte**.

- În 1980, Academia Suedeză îl nominalizează la Premiul Nobel alături de Odysseas Elitis, Max Frish, Léopold Sédar Senghor și Jorge Luis Borges. Juriul îl preferă pe Elitis...

- La Timișoara, îi apare **Carte de citire, carte de iubire** (scrisă împreună cu Gheorghe Tomozei), versuri și proză poetică pentru copii.

- În 1982 publică: **Respirări**, volum de eseuri și proze poematice, ilustrat cu desenele sale, cât și **Noduri și semne**.

- În august, în Catedrala „Sfânta Sofia” din Ohrid - Macedonia, i se decernează „Cununa de aur” - marele premiu al Festivalului de la Struga. Trăiește unul dintre cele mai fericite momente din viața sa.

- Spre sfârșitul anului 1982, lucrează la **Antimetafizica**, dictată lui Aurelian Titu Dumitrescu.

- Împreună cu criticul Alexandru Condeescu, lucrează la ediția reprezentativă a operelor sale. (Cele două volume masive de versuri, intitulate **Ordinea cuvintelor**, și volumul de proze **Fiziologia poeziei** vor intra la tipar în 1984 și vor apărea în anul 1985).

- Se stinge din viață la 13 decembrie 1983.

FESTIVALUL PE SCURT

Vineri, 21 martie

Ora 17. Deschiderea oficială a festivalului. 20 de ani de la prima ediție.

NECUVINTELE. Vernisajul expoziției retrospective de pictură **Mihai Vasile.**

Proiecția filmului documentar **DINCOLO DE ZID.**

Sîmbătă, 22 martie

Ora 10. Atelierul **CORPUL – MEDIU AL CREAȚIEI,**

susținut de coregrafa **Anca Stoica.**

Ora 17. Proiecția filmului artistic **MĂREȚIA FRIGULUI,** după spectacolul de teatru cu același titlu de Nichita Stănescu.

Interpretează actorii Teatrului Equinox Ploiești. Scenariul și regia – Mihai Vasile.

Duminică, 23 martie

Ora 11. Atelierul literar **POVESTEA DIN FOTOGRAFIE.**

Atelier bazat pe eseurile fotografice reunite sub titlul „Nichitiana” ale membrilor Clubului de arte vizuale Orion.

Luni, 24 martie

Ora 10. Atelierul de teatru (1), susținut de regizorul **Mihai Vasile.**

Ora 17. Conferință despre Proiectul „Teatrul mitologiei românești”, susținută de regizorul Mihai Vasile.

Proiecția filmului documentar **URME ÎN SPAȚIUL GOL.**

Martți, 25 martie

Ora 10. Atelierul de artă fotografică, susținut de artistul vizual **Mihai Gheorghe.**

Ora 17. **LECȚIA DESPRE DIAPORAMĂ. FENOMENUL „GURA HUMORULUI”.**

Colocviu la care participă Vali Craina, artist vizual, Cătălin Apostol, regizor de film, Mihai Vasile, regizor.

Participă cu diaporame artiștii vizuali **Vali Craina, Florin Andreescu, Peter Mercea.**

Miercuri, 26 martie

Ora 10. Atelierul de teatru (2), susținut de regizorul **Mihai Vasile.**

Ora 17. **GALA TÎNĂRULUI ACTOR.** Participă elevi și absolvenți ai cursurilor de actorie ale Școlii de Arte Ploiești, cît și stagiaři ai Centrului Dramatic Mythos.

Joi, 27 martie

Ora 10. Atelierul „**GÎNDIRE VIZUALĂ**” – FILOSOFIE PRIN IMAGINE ȘI MIȘCARE, susținut de lector univ. dr. **Dragoș Grigorescu**.

Ora 17. Ziua mondială a teatrului. Citirea mesajului anual trimis întregii lumi de către Institutul Internațional de Teatru.

Premiera spectacolului de teatru **INTOLERANȚĂ**. Patru piese de Dumitru Solomon. Interpretează actorii Centrului Dramatic Mythos. Regia Mihai Vasile.

Vineri, 28 martie

Ora 10. Atelierul de scriere creativă, susținut de scriitoarea **Andra Samson**.

Ora 17. O temă în dezbatere: **POLISEMIA ARTEI**.

Proiecție de filme scurte, realizate pe această temă de regizorul Mihai Vasile.

Sâmbătă, 29 martie

Ora 10. Atelierul de jurnalism, susținut de ziarista **Corina Matei**.

Ora 17. **ESTE O ÎNTÎMPLARE A FIINȚEI...**

Gala actorilor Centrului Dramatic Mythos.

Duminică, 30 martie

Ora 11. **NICHITIANA**. Atelierul de semne, susținut de Mihai Vasile.

Luni, 31 martie

Ora 17. Închiderea oficială a atelierelor Universității Libere NICHITA STĂNESCU. Decernarea diplomelor-atestat de stagiu.

Proiecția filmului **ANTRENORUL DE ÎNGERI**, după spectacolul cu același titlu de Nichita Stănescu.

Interpretează actorii Centrului Dramatic Mythos. Scenariul și regia – Mihai Vasile.

Vineri, 21 martie, ora 17

Deschiderea oficială a festivalului

20 de ani de la prima ediție. Colocviu

Vineri, 21 martie
Ora 17,30
Galeria de artă MYTHOS

NECUVINTELE

expoziție retrospectivă de pictură

MIHAI VASILE

lucrări din ciclurile

RESTURI (1989 – 1997)

DUPĂ 20 DE ANI (2017 – 2018)

NICHITIANA (2019)

MINIMA THEATRALIA ȘI ALTE POVESTIRI (2020)

...Cert e următorul lucru: structura binară a volumului: ***minima theatralia / și alte povestiri***, deși riscă să pară că aglutinează conținutul formal, este depășită de un „fir roșu”, de o constantă. Adică picturile lui, ale lui Mihai Vasile, care sînt reușite interesante, provocatoare, ce dezvăluie un penel sigur, matur, echilibrat, fără prelungiri tautologice... Pe de altă parte, nu-și lasă de izbeliște obsesia artistică, *la qualité maîtresse* a formației sale culturale: TEATRUL (cu majuscule).

De aceea alege în prima parte, cîte un autor și un fragment dintr-o piesă celebră a sa, pe care o sprijină cu viziunea grafică a lui, a artistului plastic, de multe ori nu doar foarte potrivită, ci și extrem de binevoitoare, adică într-o perfectă concordanță, secretă cu imageria țesută în rezervația lui de fantastic. Alteori glosează – dezvăluind și un fin cunoscător de istoria artelor. Alte povestiri sînt bucăți scurte de proză ori poeme, fragmente cu străluciri diamantine la care „commentariul” plastic adaugă un minunat plus de înțeles dar și de mister...

Florin Toma

Nichita. Popas între lumi

(acrilic pe pînză, 2019)

G.B. Shaw.
Profesiunea
Doamnei Warren
(acrilic pe pânză, 2020)

William Shakespeare.
Richard al III-lea
(acrilic pe pânză, 2020)

Orașul de pe colină
(acrilic pe pânză, 2020)

Lecția despre arbori
(acrilic pe pânză, 2019)

Arborele cosmic
(acrilic pe pânză, 1993)

Sâmbătă, 22 martie, ora 10

Deschiderea oficială a atelierelor

Universității Libere NICHITA STĂNESCU

Sîmbătă, 22 martie, ora 10

Atelierul CORPUL – MEDIU AL CREAȚIEI

susținut de coregrafa Anca Stoica

ANCA STOICA este un performer și coregraf emergent din București. Practica sa artistică se concentrează pe implicațiile sociale ale artei și pe dezvoltarea unui corp neobișnuit, chiar grotesc. Colaborează cu Sergiu Diță ca un duo artistic sub numele de Platforma 13, o inițiativă independentă dedicată experimentării multidisciplinare, cu accent pe dansul contemporan și performance.

A absolvit cursul de actorie al Școlii de Arte Ploiești, profesor Mihai Vasile.

A fost membră stagiară a Centrului Dramatic Mythos Ploiești, unde a jucat în spectacolele „Flamura micului teatru”, „TORNA UMBRA”, „Antrenorul de îngeri”.

Deține o licență și un masterat în Coregrafie de la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică din București, studiind și la Academia de Dans și Performance din București, unde a fost mentorată de artiști precum: Lucas Viallefond, Irina Botea Bucan, Galina Borissova, Jan Burkhardt, Simona Deaconescu, Laura Aris, Iva Sveshtarova, Sigal Zouk, Marko Milić, Gisela Müller, Valentina De Piante, Marta Coronado, Noa Zuk și Miriam Althammer.

A participat la următoarele workshopuri: Kalamata Dance Festival (2023 și 2022), proiectul ERASMUS RELAY - Thinking Artistic Material in Music and Dance, un parteneriat între HOCHSCHULE FÜR MUSIK UND TANZ KÖLN (DE), Den Danske Scenekunstscole (DK), U.N.A.T.C. (RO), Universitatea Națională de Muzică (RO) și Sikinnis Dance and Performing Arts Centre (GR) (2022-2023), Artylogica (2022) cu Vittoria De Ferrari Sapetto, Thought Has Mass and Information Is Physical (2022) cu Ursula Eagly, The Importance of Doing (2022) cu Fabian Wixe, The Awakened Body (2021) cu Rob Hayden.

A realizat coregrafia spectacolului „On Here You Can Escape...Run?!” (2023), selectat pentru UNDERCLOUD 2023, Bucharest Fringe 2023 și Festivalul DbutanT 2023. De asemenea, a coregrafiat „BALKAN BALLERINAS” (2024) și „Pop Recycling Body Work” (2022) în colaborare cu Sergiu Diță, precum și „Banquet at the End of Humanity” (2021). Este cunoscută și pentru coregrafiile realizate pentru piese de teatru, inclusiv: „Pericles” (2024), regizat de Philip Parr; „Hamlet Mortua Est” (2024) și „Monologues of Solitude” (2023), regizate de

Levente Kocsardi. A lucrat și ca asistent coregraf pentru „MEMETICS” (2024) de Sergiu Diță.

Ca artistă multidisciplinară, colaborează cu artiști vizuali precum Larisa Petcuț și Ana Pascu la proiecte ca Towards Inmost (2023) - instalație video, Euri (2024) - instalație video și ROOTS (2023) - performance drag. Împreună cu Larisa Petcuț, Mihai Ivașcu și Sergiu Diță, a dezvoltat proiectul ID'S IN SYNC (2024), un proiect de artă comunitară axat pe imigranții români din Italia. De asemenea, a lucrat ca mediator cultural pentru Pavilionul României la Bienala de Artă de la Veneția (2022) și a absolvit programul de formare pentru Educatori Culturali - Mișcare și Culoare (octombrie 2020 - septembrie 2022).

Anca Stoica a performat în: „TEMPESTA” (2024), coregrafie de Andreea Vălean; „Bodies on the Line” (2023), coregrafie de Ioana Marchidan; „MEMETICS” (2024), „MANual” (2023) și „NEO-KITSCH” (2021), coregrafie de Sergiu Diță; „The Last Raid of Humankind” (2021), coregrafie de Daniel Alexandru Dragomir (compania CCD).

credit foto

Volker Vornehm

Sîmbătă, 22 martie, ora 17

Ora 17. Proiecția filmului artistic **MĂREȚIA FRIGULUI**, după spectacolul de teatru cu același titlu de **Nichita Stănescu**

Interpretează actorii Teatrului Equinox Ploiești. Scenariul și regia – **Mihai Vasile**

MĂREȚIA FRIGULUI

Duminică, 23 martie, ora 11

Atelierul literar POVEȘTEA DIN FOTOGRAFIE

Atelier bazat pe eseurile fotografice reunite sub titlul „Nichitiana”
ale membrilor Clubului de arte vizuale Orion Ploiești

Luni, 24 martie, ora 10
Atelierul de teatru (1), susținut de regizorul
Mihai Vasile

Luni, 24 martie, ora 17

Conferința

Proiectul „Teatrul mitologiei românești” împlinește 40 de ani

Prezintă regizorul Mihai Vasile

Luni, 24 martie, ora 17,30

Proiecția filmului documentar **URME ÎN SPAȚIUL GOL**

Un film despre ceea ce a însemnat experimentul în teatru practicat de-a lungul a peste patru decenii de către Teatrul Equinox și Centrul Dramatic MYTHOS din Ploiești

A black and white movie poster. At the top, a bright spotlight shines down from the top center, creating a large, triangular beam of light that illuminates a silhouette of a person standing in the center. The background is dark, and the light from the spotlight creates a hazy, atmospheric effect. The title 'URME ÎN SPAȚIUL GOL' is written in a stylized, serif font across the middle. Below the title, on the left, it says 'un film de MIHAI VASILE'.

URME
ÎN

SPAȚIUL
GOL

un film de
MIHAI VASILE

Mărti, 25 martie, ora 10

Atelierul de artă fotografică

„Lupta ochiului cu privirea” (*Nichita Stănescu*)

susținut de artistul vizual Mihai Gheorghe

MIHAI GHEORGHE, este licențiat în imagine de film și televiziune al Universității Hyperion București, Facultatea de Arte, profesori coordonatori Marian Stanciu și Florin Toader.

Absolvent al Școlii de Arte Ploiești, specialitatea fotografie și film, profesor Mihai Vasile, care devine mentorul și prietenul său, debutează în anul 2008 la „Hyperion Stud Fest”, unde obține premiul II la fotografie și câștigă premiul I la Festivalul Internațional de Film și Diaporamă „Toamna la Voroneț” unde debutează cu diaporamă.

Începând cu anul 2007 și pînă în prezent colaborează intens cu Teatrul Equinox Ploiești și Centrul Dramatic Mythos Ploiești, participînd la Festivalul artelor NICHITA LA ECHINOCȚIU, susținînd și ateliere de imagine sau foto-film în cadrul Universității Libere „Nichita Stănescu”. Realizează totodată arhiva foto a festivalului, filme documentare ale edițiilor sale, precum și filmele-document ale spectacolelor Teatrului Equinox și ale Centrului Dramatic Mythos. Remarcabile, în acest sens, sînt filmele „Măreția frigului” și „Muzeul întîmplărilor de ceară”, filme realizate după spectacolele cu aceleași titluri de Nichita Stănescu și, respectiv, Lucian Vasilescu.

A participat ca fotograf documentarist la șase

ediții ale Taberei Internaționale de LandArt, Fotografie și Film de la Cocorăști Mislii, Prahova, proiect al Centrului Județean de Cultură Prahova inițiat de profesorul Mihai Vasile.

În anul 2010 obține licențierea în filmarea pe peliculă cu lucrarea scrisă „Specificațiile imaginii cinematografice” și cu filmul de scurt metraj filmat în pelicula „Translație”, astfel devenind director de imagine, iar în anul 2011 semnează regia și imaginea pentru filmul de scurt metraj „Soarele greu al amiezii” care are premiera la cinematograful CinemaPro din București, film realizat în cadrul proiectului MediaLab. În 2012, alături de grupul cinematografic „The Wannabes”, câștigă premiul I la etapa națională a concursului „Done in 60 seconds” cu reinterprețarea filmului „The Birds” al regizorului Alfred Hitchcock în 60 de secunde.

În anul 2014 dobîndește titlul de masterand în domeniul Producției multimedia și audio-video, Facultatea de Jurnalism, Universitatea București, cu diaporama „Mendeleev 22” și în anul 2015 fondează în București, Studioul de film FILM EXPERIENCE unde își continuă pasiunea pentru imagine producînd și contribuind la noi proiecte foto-video.

În anul 2016 este solicitat să realizeze filmul documentar al Centrului Județean de Cultură Prahova pentru promovarea activităților culturale și a

imaginii instituției în cadrul evenimentului „Prahova Culturală – România 100”, eveniment de inaugurare a Centrului de afaceri multifuncțional „Lumina Verde” din Prahova și a clipului publicitar al Școlii de Arte Ploiești pentru site-ul Centrului Județean de Cultură Prahova.

Din anul 2017 până în prezent este voluntar la Fundația Principesa Margareta a României pe domeniul foto-video.

În anul 2022 expune la Salonul de arte vizuale Orion expoziția de artă fotografică „Toate celelalte

locuri” cu povești fotografice din călătoriile sale. Tot din anul 2022 realizează pentru Zaiafet - un canal de youtube cu peste 800.000 de utilizatori - podcasturi și materiale video de interes general, istoric și social.

În prezent activează în domeniul antreprenoriatului însă nu departe de pasiunea sa de a construi filme și fotografii în fiecare zi.

Marti, 25 martie, ora 17

LECȚIA DESPRE DIAPORAMĂ

Colocviu la care participă

Vali Craina, artist vizual • **Cătălin Apostol**, regizor de film • **Mihai Vasile**, regizor

Participă cu diaporame

Vali Craina • **Florin Andreescu** • **Peter Mercea** (in memoriam)

Vali Craina

Cătălin Apostol

Mihai Vasile

La început eram atras de grafică și pictură iar mai târziu, spre sfârșitul liceului, am descoperit fotografia ca formă de exprimare artistică. Am explorat cu precădere fotografia alb-negru, fotografia de reportaj, natură, eseu etc.

În 1985, în perioada studenției, am avut onoarea să fiu primit în Asociația Artiștilor Fotografi din România. Am început de atunci, sub îndrumarea Domnului David Friedman, președintele Filialei Muntenia a acestei asociații, să particip la nenumărate concursuri, saloane și expoziții.

Vali Craina este unul din pionierii diaporamei în România. Este un artist cu un puternic simț al compoziției cadrului. Temele fotografiilor și diaporamelor sale sînt dintre cele mai diverse, dar peste tot, în aceste imagini, plutește un parfum al nostalgiei, o privire fugară asupra detaliului mărunț, aproape de neobservat al prezenței umane, detaliu pe care artistul îl așează uneori, deloc ostentativ, în prim planul povestirii sale. Cu același rafinament alege muzica, cea care este un excelent suport al acestor povestiri.

De altfel, el însuși mărturisește multe din tainele viziunilor sale, într-o confesiune făcută de curînd:

Tot în acea perioadă, împreună cu prietenul meu Florin Andreescu, am descoperit diaporama, care a devenit și marea mea pasiune.

Iată ce înseamnă, pe scurt, realizarea unei diaporame: pentru început este necesară schițarea unui scenariu după o idee, apoi realizarea diapozitivelor, așezarea lor într-o ordine narativă, cu atenție pe cea de a treia imagine, care apărea prin suprapunerea primelor două la proiecție, și, nu în ultimul rînd, alegerea coloanei sonore care să susțină povestea și să sublinieze punctele sale culminante. Chiar și proiecția în sine era o grea încercare, pentru că trebuiau controlați – „manual” – timpii de menținere a unei imagini pe ecran în vederea sincronizării cu

coloana sonoră. Proiecțiile le realizam cu două aparate și, în felul ăsta se crea pe ecran acea „a treia imagine” prin suprapunerea altora două, acea imagine care avea și ea o semnificație, câteodată nu chiar atât de ușor de descifrat. Mai ales de cei care ne cenzurau lucrările... Așa erau vremurile...

Cîteva dintre lucrările mele au primit premii la Festivalul Național de la Gura Humorului, la Concursul Artei și Creației Studentești, dar și după Revoluție, la festivaluri din țară și din afara țării.

În acea perioadă a anilor 80 am făcut proiecții nu

numai la concursuri ci și în săli de spectacole, la Casa de Cultură a Sindicatelor din Ploiești, la Institutul de Petrol și Gaze din Ploiești, la Palatul Culturii din Ploiești, la Casa de Cultură din Câmpina, la Festivalul de Film de la Costinești, la Festivalul de film de la Galați etc., toate cu mult succes, se pare.

Pentru că publicul de atunci, avid de ceva nou și neobișnuit, neașteptat de numeros pentru acei ani, practic umplea sălile.

Scrisoare simplă
diaporamă de vali craina

realizat, împreună cu bunul său prieten, artistul vizual Vali Craina, o excepțională serie de spectacole de diaporamă, creații vizuale apreciate la modul superlativ de oamenii de artă din România.

Florin Andreescu este astăzi un renumit fotograf profesionist, editor și realizator de filme documentare, membru al Uniunii Cineaștilor din România (UCIN), al Asociației Artiștilor Fotografi din România (AAF).

Începînd din 1990, a făcut din pasiunea sa pentru fotografie o profesie.

În 1994 și-a deschis propriul său studio, fotografiile sale apărînd în numeroase campanii publicitare, în importante ziare și reviste din România.

Florin Andreescu a fost co-fondator, în anul 1994, împreună cu regizorul Mihai Vasile, al Studioului de film al Teatrului Equinox din Ploiești. An în care au și realizat împreună primul lor film, intitulat sugestiv dar și misterios „H”, film care a obținut numeroase premii în țară și în străinătate. Peste cîțiva ani (1986-1987), cei doi au repetat isprava realizînd filmul de metraj-mediu „Nichita azi”, care, la rîndul lui, a fost premiat și elogiât în presă și la mai multe reuniuni și competiții cinematografice.

De atunci a rămas un apropiat al Teatrului Equinox și apoi al Centrului Dramatic Mythos, revenind din timp în timp cu proiecții, conferințe, dialoguri în aceste lăcașuri de cultură și artă.

În anii 80 ai secolului trecut, Florin Andreescu a

În 1999, Florin Andreescu a fondat Editura Ad Libri, singura editură din România dedicată exclusiv realizării de albume fotografice și cărți turistice. A tipărit zeci de albume despre România, multe considerate bestselleruri, și a realizat o serie de documentare și scurtmetraje de succes.

A realizat, de-a lungul timpului, un portofoliu impresionant de fotografii din România, care au apărut în diverse expoziții și au fost publicate în cărți din Franța, Singapore, Spania, Germania ș.a.

Albumele din colecțiile sale editoriale despre România cît și cele din colecția „Călător pe mapamond”, excepționale din punct de vedere tehnic și artistic, au făcut ca editura sa să fie lider de piață în domeniul său.

Prietenul său, scriitorul și publicistul Florin Toma, i-a creionat, în stilu-i caracteristic, un portret de neuitat.

Florin Andreescu aparține unei gentile, dar selecte adunări de artiști ai vizualului care au un contract nescris cu sacrul. Ritualul de împerechere a privirii sale cu nevăzutul – fiindcă puțini știu să-l vadă și, apoi, să acceadă către esența acestuia – este strict secret. Fecundarea realului prin uitătură este un act de cunoaștere ce aparține doar inițiaților. Fiindcă, așa cum spune undeva Antoine de Saint-Éxupéry, „Connaître n'est point démontrer, ni expliquer. C'est accéder à la vision”. „A ști nu înseamnă a demonstra, nici a explica. Este accesarea viziunii.”

Florin Andreescu accede la „viziune”, pe care, apoi, ne-o împărtășește nouă, printr-o învoială de participție selectivă. Peisajele lui feerice, savuroasele sale prim-planuri etnografice, fulgurările memoriei emoționale sau lucide sînt nu atît performanțe ale ochiului sau lentilelor, ci modèle de cunoaștere, de intrare triumfală în miezul acestei lumi, din păcate, atît de pasagere. El stinge dogoarea perisabilului, înfrînge tranzitoriul, înconvoaie vremelnicia și parfumează privirea cu efluviile durabilului. Presărînd apoi, pe deasupra, pulberile irizante ale veșniciei. Orice album semnat de Florin Andreescu este un atlas complet al sufletului.

Impresie. Sfârșit de secol

*o diaporamă de
Florin Andreescu*

Miercuri, 26 martie, ora 10

Atelierul de teatru (2), susținut de regizorul
Mihai Vasile

Miercuri, 26 martie, ora 17

GALA TÎNĂRULUI ACTOR

Participă elevi și absolvenți ai cursurilor de actorie
ale Școlii de Arte Ploiești,
cît și stagiați ai Centrului Dramatic Mythos.

Texte din creația scriitorilor
Nichita Stănescu, Radu Cosașu, Matei Călinescu,
Mara Nicoară, Magdalena Ghica, Mihaela Gaftoi

Joi, 27 martie, ora 10

Atelierul

„GÎNDIRE VIZUALĂ” –

FILOSOFIE PRIN IMAGINE ȘI MIȘCARE

susținut de lector univ. dr. **Dragoș Grigorescu**

DRAGOȘ GRIGORESCU este lector universitar doctor la Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești unde predă filosofie, logică, etică și discipline din domeniul educației. De asemenea, este manager al Muzeului Județean de Științele Naturii Prahova, după ce timp de mai mulți ani a avut o deosebită contribuție la păstrarea și promovarea valorilor culturale, reușind să inițieze numeroase proiecte, ca manager al Centrului Județean de Cultură Prahova și fondator al Editurii Mythos.

Are un doctorat în filosofia științei și în prezent a finalizat o altă teză de doctorat în științele educației la Universitatea din București. Cu o vastă experiență didactică și academică în științele umaniste a coordonat proiecte culturale și de cercetare în antropologie și etnografie. Pasionat de intersecția dintre arte și gândirea critică, susține conferințe și at-

liere care explorează conexiunile dintre imagine, simbol și idee.

În cadrul Festivalului artelor NICHITA LA ECHINOCTIU, își propune să ghideze participanții printr-un atelier denumit „Gîndire vizuală. Filosofie prin imagine și mișcare”, unde teatrul și filosofia se întîlnesc pentru a provoca imaginația și reflecția. Prin această experiență interactivă, acești tineri iubitori de artă vor descoperi noi moduri de a exprima concepte abstracte și emoții profunde, transformînd ideile în expresie scenică autentică, gîndirea discursivă în gîndire vizuală.

Dragoș Grigorescu împreună cu cei care vor participa la atelier, intenționează să transfigureze concepte filosofice în imagini iscoditoare pentru minte pentru a le oferi o circulație de care numai vizualul este capabil, pornind de la fascinația vizualului atît de incisivă astăzi... Practic se va experimenta o pixelografie, o

scriere cu idei. De la idee la pixeli și înapoi. Însă, în același timp, ideile se mișcă, astfel că participanții aleg imagini sau creează mișcări corporale care simbolizează concepte filosofice (de ex:

libertatea, absurdul, fericirea etc.), discută sau improvizează scene inspirate de aceste concepte, în exerciții de mișcare corporală.

Adriana

Suzana

Luiza

David

Diana

Antonia

Vineri, 28 martie, ora 10

Atelierul de **SCRIERE CREATIVĂ** susținut de scriitoarea **Andra Samson**

Recenzia scriitorului Ovidiu Baron la cea mai recentă apariție editorială a doamnei ANDRA SAMSON, anume la micro-romanul „Cerulea de deasupra vremii” (Editura pentru Artă și Literatură București 2024), ne îndeamnă să pătrundem în lumea de vis creată de autoare. Iată ce scrie, printre altele:

Între ascensiunile în podul casei și cele spre cer se înfiripă o narațiune a copilăriei, în care întrebările și mirările sînt nenumărate prilejuri de explorare, de întoarcere către clipe de echilibru, cînd toți ai casei se află împreună, iar această bucurie este leacul cel mai potrivit pentru orice neliniște. Este o narațiune a memoriei afective, curgînd ba limpede și calm, ba tulbure și jucăuș. O naivitate căutată, o vîrstă a inocenței, a fericirii necondiționate, de unde dispar, rînd pe rînd, ba o bunică, ba tata, ba o carte îndrăgită. E un joc al vîrstelor, cu scene în care domină entuziasmul și energia inepuizabilă, dar și cu pauze de respirație lentă, de meditație poetică.

Din anul 1997, doamna Andra Samson, consultant în comunicare strategică, trainer și facilitator în comunicare, aduce narațiunea în sfera disciplinelor aplicate precum storytelling în business, public speaking, cultură și dezvoltare organizațională, advocacy, comunicare instituțională, branding. Avînd o licență în Comunicare și Relații Publice la Facultatea de Litere, Universitatea din București, a absolvit apoi un master în Etnologie, Antropologie Culturală și Folclor la aceeași facultate, explorând o pasiune mai veche – povestea și identitatea narativă.

De-a lungul anilor, poveștile domniei sale, proza sa scurtă și-au găsit o „casă”, acestea fiind publicate atît pe blogul personal, cît și în diferite reviste literare.

În anul 2019, în urma unui concurs de creație literară, cinci dintre povestirile sale vor constitui un volum de debut – *Kaleidoskop* (apărut la Editura Tritonic),

volum în care și-a găsit loc și proza fantastică. Nu mult mai târziu, în același an, Andra Samson publică un al doilea volum – *Povestea și Sacrul. Căutarea sensului în dinamica socială a prezentului. O privire antropologică* la Editura Institutul European.

Andra Samson este în prezent doctorand la Facultatea de Litere, Universitatea București.

În anul 2023, publică un volum de basme, *Corabia din cer*, apărut la Editura pentru Artă și Literatură București, precum și o proză scurtă, inclusă în antologia *Culoare dincolo de gri*, la aceeași editură.

După cum afirmă într-un interviu doamna Andra Samson despre poveste și identitate narativă, și-a dorit să împărtășească pasiunea de a scrie cu participanții la atelierelor de scriere creativă, pe care în prezent le susține ca lector la Fundația Calea Victoriei, unde universul poveștilor fascinează indiferent de vîrstă.

Vineri, 28 martie, ora 17

O temă în dezbatere: POLISEMIA ARTEI

Proiecție de filme scurte, realizate pe această temă de regizorul Mihai Vasile

Cînd, prin anii 70 ai secolului trecut, profesorul generației noastre de istoria artei, Dan Grigorescu, ne explica teoria sa despre polisemia artei, erau puține exemple care să ne facă să înțelegem natura unei astfel de teme. Chiar a și scris la un moment dat, într-un eseu publicat în revista Secolul XX: „Opera de artă poate avea semnificații și lecturi multiple. Cam cîți consumatori de artă – atîtea interpretări. OPERA DE ARTĂ POATE FI POLISEMICĂ.”

Desigur, părea de natura evidenței o asemenea afirmație, dar parcă în teoria profesorului se ascundeau multe alte înțelegeri. În primul rînd polisemia se referea la natura și sensurile cuvintelor care se aflau într-o astfel de situație. Și aici, toată lumea părea să fie de acord cu ideea polisemiei. Dar în artă? Dicționarele de la vremea aceea se cam fereau să definească aplicarea polisemiei la opera de artă, considerînd că e normal ca fiecare privitor al unei lucrări de artă plastică, de exemplu, să aibă propria sa interpretare. În cazul cuvintelor, dicționare franțuzești, de exemplu, adaugă și o situație nouă, aceea a „neosemiei” (termen aproape inexistent în dicționarele românești) care se

definește prin „mecanismul de creare a unui nou sens pentru un cuvînt. Prin urmare, își mărește polisemia.”

Toate aceste gînduri s-au dezvoltat datorită unei întîmplări într-unul din actele mele de creație. Lucram la un film documentar despre experimentele mele teatrale și exemplificam o teorie printr-un fragment din spectacolul meu TORNA UMBRA. Am montat în film fragmentul cu sunetul original și, la un moment dat, întîmplător, am revăzut fragmentul fără sunet. Ceva cu totul bizar s-a întîmplat. Imaginea aceluia fragment se calchia, în memoria mea, peste un alt sunet, cu totul diferit față de tema inițială a mișcării din cadru... Am căutat febril noul sunet și l-am așezat peste imagine. Deodată imaginea avea o cu totul altă poveste, altă semnificație... De aici n-a mai fost decît un pas pînă la a continua cu alte experimente în acest sens...

Mihai Vasile

(fragment din eseu

„Polisemia în arta contemporană”)

POLISEMIE s.f. **1.** Calitate a unui cuvânt de a avea **mai multe sensuri**; polisemantism. **2.** (*Estet.*) Proprietate a operei de artă de a avea pentru contemplator **mai multe sensuri**, care se dezvăluie succesiv în funcție de contextul social-cultural, de momentul istoric în care este receptată opera de artă sau care își schimbă uneori chiar întreaga tematică în funcție de necesități de receptare sau de exprimare artistică etc. [Gen. *-iei.* / < fr. *polisémie*]

Emilia Dan Vasile
în filmul documentar
POLISEMIA ARTEI

Sîmbătă, 29 martie, ora 10

Atelierul de JURNALISM susținut de ziarista Corina Matei

Teatrul Equinox, cît și Centrul Dramatic Mythos nu au avut, de-a lungul anilor, un partener coerent în presa locală. Încercări timide au fost în anii aceia nebuni de după 1990, cînd presa, eliberată de presiunile ideologice ale comunismului, făcea fel de fel de experimente, iar Teatrul Equinox părea foarte multor autori de texte de presă, un subiect care să intereseze cititorii. Dar, în general, se limitau la anunțuri și interviuri cu mine sau cu actorii sau colaboratorii mei.

De altfel, cei care au scris consistent și aplicat despre teatrul nostru au fost oameni din multe alte zone ale culturii românești.

De cîțiva ani, însă, ceea ce se întîmplă în teatrul nostru a început să intereseze și oameni din presa locală.

O astfel de „persoană de presă” este CORINA MATEI, care a devenit o prezență obișnuită la evenimentele teatrului nostru, o prezență agreabilă, discretă și cu un fin simț al metaforei din opera de artă.

Iată, aici, un autoportret, ocazionat de rugămintea mea de a se descrie pentru cititorii acestei cărți:

Iubesc presa, și în special presa scrisă, și mă hazardez să afirm că o cunosc în toate ipostazele ei. Presă nu înseamnă doar ceea ce scrii, presa are o mulțime de ramuri. Importanța presei nu este dată doar de ceea ce se vede, de ceea ce se citește.

Reala importanță a presei este dată de ceea ce se „naște” în urma a ceea ce tu, ca om de presă, transmiți. Cuvintele „taie” mai ceva ca armele. Și, asta trebuie să-și asume orice jurnalist.

Ceea ce mă definește este pasiunea pe care o am pentru ceea ce fac, și asta cred că se vede. Am peste 20 de ani de cînd sînt în presă, lucrînd, în primii ani, în domeniul efectelor pe care presa le produce (monitorizare și consultanță de imagine). Am făcut tot ceea ce se face într-o redacție, de la muncă de teren, la scris știri, editoriale, am făcut corectură (un capitol din ce în ce mai mult ignorat), editare de texte și paginare.

Am lucrat apoi la suport tehnic pentru materialele de presă, ceea ce m-a ajutat să învăț că un jurnalist, fără oamenii din spate, este nimic. Degeaba ajungi primul la un eveniment dacă nu ai cum să-l transmiți, de exemplu. Conștientizarea importanței oamenilor din spatele celor care scriu, respectul pentru cititori, protejarea acestora, este

esențială pentru meseria de jurnalist.

Experiența diversă acumulată m-a ajutat enorm să realizez impactul unui material de presă, de orice tip. Totodată, am reușit, cred eu, să înțeleg ce înseamnă „presa”, în ansamblul ei.

Astfel, am ajuns să știu ce-mi place și ce nu-mi place, și am putut alege, în deplină cunoștință de cauză, să fac ceea ce îmi place cu adevărat: Presă curată, formatoare de opinie, chiar dacă, de multe ori, aceasta nu aduce trafic.

La începutul anului 2021, în plină pandemie, m-am alăturat echipei Observatorul Prahovean, pentru că am găsit aici oameni exact pe sufletul meu. Împreună cu ei simt că mă pot dezvolta în direcția pe care mi-o doresc. Am pus bazele diviziei de călătorii a Grupului Observatorul Prahovean, Vacanța-Ta, site care adună din ce în ce mai mulți cititori, care apreciază impresiile pertinente.

Deseori, în această meserie, cea de jurnalist, tindem să devenim individualiști și uităm faptul că un jurnalism adevărat nu se poate face de unul singur. Un jurnalist bun, în opinia mea, are nevoie să fie parte a unei echipe. În plus, are nevoie să fie mereu la curent cu tot ce-l înconjoară, să audă și să accepte opinii care, uneori, contravin celor proprii, pentru a putea evolua profesional și, de ce nu, personal.

Jurnalismul în ziua de astăzi este, totuși, o meserie ingrată deoarece evoluția tehnologiei a dus la redefinirea totală a ceea ce înseamnă „presă”...

Sâmbătă, 29 martie, ora 17

e o întâmplare a ființei

recitalul actorilor Centrului Dramatic MYTHOS Ploiești

*E o întâmplare a ființei mele
și atunci fericirea dinlăuntrul meu
e mai puternică decît mine, decît oasele mele,
pe care mi le scrișnești într-o îmbrățișare
mereu dureroasă, minunată mereu.*

*Să stăm de vorbă, să vorbim, să spunem cuvinte
lungi, sticloase, ca niște dălți ce despart
fluviul rece în delta fierbinte,
ziua de noapte, bazaltul de bazalt.*

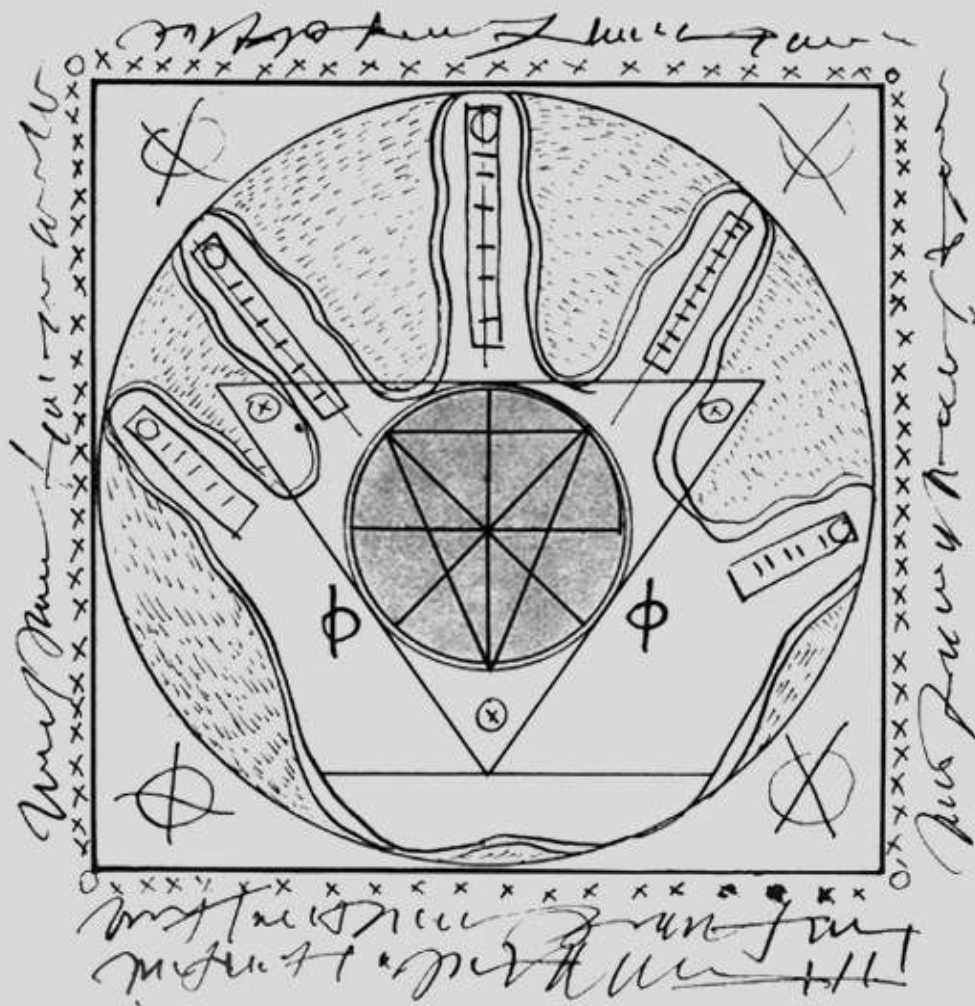
*Du-mă, fericire, în sus, și izbește-mi
tîmpla de stele, pînă cînd
lumea mea prelungă și în nesfîrșire
se face coloană sau altceva
mult mai înalt și mult mai curînd.*

*Ce bine că ești, ce mirare că sunt!
Două cîntece diferite, lovindu-se, amestecîndu-se,
două culori ce nu s-au văzut niciodată,
una foarte de jos, întoarsă spre pămînt,
una foarte de sus, aproape ruptă
în înfrigurata, neasemuită luptă
a minunii că ești, a-ntîmplării că sunt.*

Nichita Stănescu

Duminică, 30 martie, ora 11

Atelierul de SEMNE susținut de regizorul Mihai Vasile

Ilustrație
de Sorin Dumitrescu
la poemele lui
Nichita Stănescu

Luni, 31 martie, ora 17

**Închiderea oficială a atelierelor
Universității Libere NICHITA STĂNESCU**

Luni, 31 martie, ora 17,30

antrenorul de înger

colaj dramatic din creația lui Nichita Stănescu
un spectacol de Mihai Vasile

în distribuție

suzana marin
mihaela gaftoi
luiza buiac
emilia dan vasile
ion streche
alin georgescu